

Arrest

nr. 152 497 van 15 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. COECKELBERGHS, die *loco* advocaat P. MASUREEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, geboren te E. op [...1967].

Op 26 augustus 2010 trad verzoeker in het huwelijk met mevrouw S.K. van Belgische nationaliteit.

Op 4 april 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum met het oog op gezinshereniging in functie van mevrouw S. K. van Belgische nationaliteit.

Op 15 juni 2012 werd het visum gezinshereniging geweigerd.

Op 6 mei 2013 heeft verzoeker een eerste aanvraag ingediend van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw S. K.

Op 7 augustus 2013 heeft de gemachtigde van de burgemeester van Zaventem een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wegens het niet voorleggen van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, van behoorlijke huisvesting en van de ziektekostenverzekering voor de Belgische referentiepersoon en familie. Tegen voormelde beslissing heeft verzoeker beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. X van 6 maart 2014 het beroep heeft verworpen.

Op 1 oktober 2013 heeft verzoeker een nieuwe aanvraag ingediend van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw S. K.

Op 28 maart 2014 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wegens onvoldoende bewijs dat de referentiepersoon actief op zoek was naar werk.

Op 11 september 2014 heeft verzoeker een derde aanvraag ingediend van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw S. K.

Op 11 maart 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.09.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Op 11.09.2014 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. C. I., geboren op (...)1967 te Emirdag (Turkije).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 26.08.2010 te Turkije met mevr. K. S., geboren op (...)1970 te Eskisehir, Turkije.

Overwegende dat de dienst Gezinshereniging - Visa de eerdere visumaanvraag van betrokkene weigerde en dat dit huwelijk een negatief advies kreeg van het Parket dd. 06.04.2011.

De visumaanvraag werd op 15.06.2012 geweigerd omwille van volgende redenen:

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 26/08/2010 in Turkije in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- Mevrouw K. S. was reeds 2 keer gehuwd:

o Op 12/08/1988 huwde mevrouw K. S. te Turkije met de heer A. T. Op 12/12/1996 werd de echtscheiding van betrokkenen in het Rijksregister ingeschreven. Uit dit huwelijk werden 3 kinderen geboren. De samenwoning tussen betrokkenen duurde volgende periodes: 08/03/1991 - 30/12/1994; 15/02/1996 - 12/11/1996; 16/03/2005 - 20/10/2010.

o Mevrouw K. S. huwde een tweede maal op 24/10/2000 met de heer D. M. Op 26/09/2002 werd de echtscheiding van betrokkenen in het Rijksregister ingeschreven. De samenwoning tussen betrokkenen duurde slechts van 23/04/2001 tot 10/08/2003.

- Mevrouw K. S. huwde een 3e keer te Turkije op 26/08/2010 met de heer C. I. (huidige aanvrager).

- De heer C. I. was eveneens reeds gehuwd. De heer C. I. huwde op 06/07/1993 met mevrouw C. H. De echtscheiding tussen betrokkenen werd op 23/06/2010 uitgesproken. Uit dit huwelijk werden 3 kinderen geboren: C. K. (°13/09/1994), C. D. D. (°08/10/1997) en C. M. (°22/07/2009)

- Ten tijde van het huwelijk aangegaan op 26/08/2010 woonde mevrouw K. S. nog steeds samen met haar eerste echtgenoot.

- De heer C. I. huwde slechts 2 maanden na zijn echtscheiding.

In zijn advies van 04/06/2011 formuleert de Procureur des Konings dat het huwelijk afgesloten op 26/08/2010 een negatief advies naar aanleiding van dit huwelijk. Het advies betreffende dit huwelijk werd gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Zaventem en aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op onder meer op: het politieel onderzoek en de erin vervatte elementen, onder meer de houding van mevrouw en de afwezigheid van objectieve elementen die wijzen op een duurzame en oprechte relatie tussen betrokkenen; Mevrouw kon niet worden verhoord, bij gebrek aan medewerking van mevrouw.

In deze omstandigheden is de ambt van de Procureur des Konings van oordeel dat het huwelijk er slechts toe strekt aan de vreemdeling verblijfsrecht te verstrekken in België, wat strijdig met de openbare orde.

Aan de Belgische diplomatieke post verklaarde C. I. het volgende naar aanleiding van zijn huidige visumaanvraag:

o Betrokkenen hebben elkaar in 2008 ontmoet. Deze ontmoeting vond plaats op de werkplaats van de heer C. I. De heer C. I. heeft haar toen slechts 1 maal ontmoet.

o De heer C. I. verklaarde dat ze hun vriendschap via de telefoon verder zetten.

o Betrokkenen zagen elkaar terug in februari 2009. Ze gingen samen op vakantie naar Antalya. Betrokkenen logeerden er in KumKoy Beach gedurende 5 dagen. De heer C. I. was toen nog gehuwd met zijn voormalig echtgenote mevrouw C.H., dewelke toen zwanger was van hun kind, de genaamde C. M. (°22/07/2009). Mevrouw K. S. woonde toen samen met haar voormalig echtgenoot, de genaamde A. T.

o De heer C. I. C. I. verklaarde dat zijn echtgenote verscheidene malen in 2009 naar Turkije reisde om de heer C. I. te zien. Echter kan de heer C. I. zich geen data herinneren noch hoe lang mevrouw K. S. toen verbleef.

o Betrokkenen beslisten in maart 2010 om te huwen en verloofden zich. De heer C. I. was toen nog steeds gehuwd met C. H. en mevrouw K. S. woonde toen nog samen met haar voormalig echtgenoot, de genaamde A. T.

o De heer C. I. verklaarde dat betrokkenen de tradities niet volgden, daar het het 2e huwelijk betrof van betrokkenen. Echter is dit voor mevrouw K. S. haar 2e huwelijk. De heer C. I. is aldus niet op de hoogte van het huwelijksverleden van mevrouw K. S.

Echter bevat de huidige aanvraag geen nieuwe doorslaggevende elementen ten aanzien van het negatief advies van de Procureur des Konings. Er zijn geen afdoende indicaties voorhanden in het administratieve dossier waaruit blijkt dat betrokkenen een duurzame levensgemeenschap aangegaan zijn. Het dossier bevat bovendien geen andere bewijzen van hun relatie noch enige indicatie dat hun relatie zou gegroeid zijn.

Overwegende dat de te vervoegen persoon in België over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken dewelke gelijk zijn aan tenminste 120% van het bedrag bedoeld in art14, §1,3' van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Overwegende dat mevrouw K. S. loonfiches voorlegde uitgegeven door ACERTA waarin wordt vermeldt dat zij sinds 01/09/2011 tewerkgesteld is bij (...), Belgisch bijhuis, (...), 2170 Merksem. Het betreft hier loonfiches voorgelegd voor de maand november 2011, december 2011 en januari 2012;

Overwegende dat deze loonfiches een aantal onregelmatigheden vertoonden. Aldus werd een grondige controle van de voorgelegde loonfiches uitgevoerd;

Overwegende dat Acerta onze dienst schriftelijk bevestigde dat mevrouw K. S. slechts bij dit bedrijf tewerkgesteld was van 18/11/2011 tot 31/12/2012.

Overwegende dat de loonfiches die voorgelegd werden tegenstrijdig zijn met de officiële gegevens die door Acerta bevestigd werden;

Overwegende dat uit het geheel van dit onderzoek aldus gebleken is dat de loonfiches dewelke voorgelegd werden door mevrouw K. S. aldus valse documenten betreffen;

Overwegende dat, wat het huwelijk met de EU-onderdaan betreft, het dus om een frauduleuze handeling gaat die tot doel had om een gezinshereniging in België te bekomen;

Overwegende dat volgens het adagium "fraus omnia œrrumpit" de frauduleus bekomen verblijfstitel geen enkel recht kan geven op een gezinshereniging (cf. uitspraak van het Hof van Beroep te Luik dd. 26/03/2002 (n° d'ordre 880 répertoire n° 2002/1779));

Overwegende dat mevrouw K. S. geen geregistreerd huurcontract voorgelegd heeft;

De Dienst Vreemdelingenzaken is op basis van de hogervermelde elementen van mening dat er in casu bezwaarlijk gesproken kan worden van een intentie om een duurzame levensgemeenschap te stichten, dan wel van het afsluiten van een huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de man.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van ad. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011 '

De huidige aanvraag op basis van het huwelijk bevat geen elementen die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen. Bijgevolg kan er geen verblijf toegekend worden op basis van de aanvraag bij de gemeente, en worden beide voorgaande weigeringen bevestigd. Het afgesloten huwelijk opent bijgevolg geen rechten voor betrokkenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel onder meer de schending aan van artikel 40bis en artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en administratieve vereenvoudiging oordeelt dat de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoeker ongegrond is omdat het Turkse huwelijk op grond van artikel 146 bis B.W. niet in België kan erkend worden, dat er geen geregistreerd huurcontract werd voorgelegd, dat er sprake zou zijn van fraude met loonfiches en omdat er geen nieuwe elementen zijn die een andere beslissing zouden rechtvaardigen.

De beslissing van 11 maart 2015 beperkt zich tot het hernemen van een beslissing van bijna drie jaar geleden, namelijk van 15 juni 2012, en aan te vullen dat de huidige aanvraag geen elementen bevat die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen.

Deze weigeringsbeslissing is manifest onwettig. Er werd geen rekening gehouden met nieuwe elementen in het dossier noch werd de heer C. gehoord omtrent elementen die aan de grondslag van de beslissing liggen. Bovendien wordt in de weigeringsbeslissing verwezen naar documenten die niet aan het administratief dossier werden toegevoegd. De rechten van verdediging zijn geschonden.

Eerste onderdeel

De heer C. heeft op 11 september 2014 op grond van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag ingediend van machtiging tot verblijf, namelijk op grond van gezinshereniging zijn echtgenote, mevrouw S. K., van Belgische nationaliteit.

Artikel 40 bis §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt o.a. :

“ § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”.

Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het recht op gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Dit artikel verwijst uitdrukkelijk naar de familieleden vermeld in artikel 40 bis §2 eerste lid, 1° tot 3°.

Het artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden die de Belgische onderdaan dient te aan te tonen, namelijk:

“ - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (...)

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen (...).”

De heer C. voldoet wel degelijk aan alle voorwaarden om een verblijfskaart te bekomen als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 11 maart 2015 heeft de heer C. zijn Marokkaanse huwelijksakte overgelegd, evenals zijn nationaal Paspoort aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zaventem. Wat betreft de voorwaarden gesteld aan mevrouw K., werd het geregistreerde huurcontract overgemaakt (stuk 2), recente loonfiches van mevrouw K. en een attest van beiden inzake mutualiteit. Er werd aan de heer C. niet gevraagd om bijkomende stukken over te maken. Er werd een bijlage 19 ter aan de heer C. afgeleverd.

Op geen enkel moment werd aan de heer C. gevraagd om bijkomende documenten af te leveren.

Het recht op gezinshereniging met een Belg heeft een declaratief karakter. Het recht op verblijf ontstaat op het ogenblik dat het huwelijk wordt afgesloten.

Mevrouw K. voldoet aan alle vereiste voorwaarden.

De heer C. dient bijgevolg in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart.

Tweede onderdeel: [...]

Derde onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat een dergelijke beslissing een enorme impact heeft op het leven van de betrokkene. De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij ze correct heeft beoordeeld en of zij niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing stelt dat de huidige aanvraag "geen elementen bevat die een andere dan de reeds genomen beslissing kunnen rechtvaardigen".

Dit is manifest onjuist. Het betreft een manifeste beoordelingsfout.

De weigeringsbeslissing vertrekt immers vanuit een fundamenteel foutieve premisse.

De huidige aanvraag tot verblijf werd immers ingediend via de gemeente, terwijl de beslissing, waarnaar wordt verwezen, een beslissing betreft die werd genomen naar aanleiding van een visumaanvraag van de heer C. ingediende om de Belgische Ambassade in Turkije.

De heer C. is momenteel in België. Ook de nieuw geregistreerde huurovereenkomst, die werd overgemaakt bij de aanvraag van machtiging van verblijf op 11 september 2014, is een huurovereenkomst op beide namen (stuk 2). De heer C. en mevrouw K. leven aldus feitelijk samen op hetzelfde adres, zij vormen de facto een duurzame levensrelatie. Ook de geregistreerde huurovereenkomst, zowel op naam van de heer C. als op naam van mevrouw K., werd overgemaakt (stuk 2). Uit de beslissing blijkt niet dat met deze elementen werd rekening gehouden.

De beslissing waarbij de aanvraag van machtiging van verblijf van de heer C. wordt geweigerd, schendt dus de in het dit onderdeel ingeroepen rechtsbepalingen."

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Zoals verzoeker stelt, impliceert het begrip 'afdoende' dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde formele motiveringsplicht heeft als doel de rechtsonderhorige in staat te stellen op grond van de motivering te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hij zich op nuttige wijze kan verweren en kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

2° [...]

3° [...]

4° [...]

5° [...]

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; [...]

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. [...]

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]

Verzoeker wijst er in zijn eerste onderdeel op dat de bestreden beslissing zich ertoe beperkt een beslissing van bijna drie jaar geleden, nl. van 15 juni 2012 te hernemen en aan te vullen met de motivering dat de huidige aanvraag geen elementen bevat die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen. Hij stipt aan dat de beslissing van 15 juni 2012 was gebaseerd op het niet erkennen van het huwelijk, het feit dat er geen geregistreerd huurcontract werd voorgelegd en dat er fraude zou zijn geweest met de loonfiches. Hij meent dat de beslissing onwettig is nu geen rekening werd gehouden met de nieuwe elementen in het dossier. Hij stelt immers dat hij nochtans zijn huwelijksakte heeft voorgelegd en dat zijn Belgische echtgenote een geregistreerd huurcontract heeft overgemaakt en recente loonfiches evenals een attest van beiden inzake de mutualiteit dermate dat zijn echtgenote aan alle voorwaarden zou voldoen. In zijn derde onderdeel betwist hij dat de huidige aanvraag geen elementen zou bevatten die een andere dan de reeds genomen beslissing zou kunnen rechtvaardigen. Hij wijst er immers op dat de oude beslissing waarnaar wordt verwezen een beslissing betreft die werd genomen naar aanleiding van een visumaanvraag ingediend door verzoeker op de Belgische ambassade in Turkije terwijl het nu een aanvraag betreft ingediend via de gemeente, hij verblijft dus momenteel in België en de nieuwe geregistreerde huurovereenkomst die werd overgemaakt bij de aanvraag van de verblijfskaart van 11 september 2014 is een huurovereenkomst op beide namen. Hij stelt dat hij met zijn vrouw feitelijk samenwoont op hetzelfde adres en zij *de facto* een duurzame levensrelatie vormen. Hij meent dat met deze geregistreerde huurovereenkomst geen rekening werd gehouden. Eveneens stipt hij aan dat er op 8 oktober 2014 een woonstcontrole werd gehouden en zij samen werden aangetroffen in hun woning en dat dit stuk zich in het administratief dossier bevindt.

De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie de volgende stukken heeft voorgelegd: huwelijksakte, nationaal paspoort, geregistreerd huurcontract op naam van verzoeker en diens echtgenote van 15 mei 2013, loonfiches van 2014 en een attest voor beiden van de mutualiteit.

De Raad stelt eveneens vast dat de bestreden beslissing er inderdaad uit bestaat de weigering van de visumaanvraag van 15 juni 2012 integraal te hernemen, die in essentie steunde op het feit dat de gemachtigde van oordeel was dat er geen afdoende indicaties voorhanden waren in het administratief dossier waaruit bleek dat betrokkenen een duurzame levensgemeenschap aangegaan waren met verwijzing naar een advies van het parket van 6 april 2011, op het feit dat loonfiches van 2011 en 2012 valse documenten betroffen en dat er geen geregistreerd huurcontract was voorgelegd. De gemachtigde maakt een copy paste van deze oude weigering van de visumaanvraag en voegt eraan toe dat “de

huidige aanvraag op basis van het huwelijk [...] geen elementen [bevat] die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen."

De Raad stelt vast dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de rechtbank van eerste aanleg. De Raad erkent dit gegeven en spreekt zich *in casu* niet uit of de gemachtigde op rechtsgeldige wijze de buitenlandse akte weigert te erkennen, noch over de geldigheid van de huwelijksakte en volgt verweerder in de nota dan ook waar hij stelt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht. De Raad gaat dan ook niet in op het tweede onderdeel van het middel, dat er op gericht lijkt te zijn de Raad uit te nodigen tot een oordeel of er al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk, hetgeen buiten de bevoegdheid van de Raad ligt. Dit neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van de artikelen 40*bis iuncto* 40*ter* van de Vreemdelingenwet en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing draagkrachtig is teneinde het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker te weigeren (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Verzoeker merkt op dat de motiveringsplicht moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De Raad kan verzoeker volgen dat het geheel onduidelijk is op grond van de motivering van de beslissing waarom de huidige aanvraag geen elementen bevat die een andere dan de reeds genomen beslissing kan rechtvaardigen. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan in het geheel niet afgeleid worden waarom het thans voorliggende geregistreerd huurcontract op naam van verzoeker en diens echtgenote van 15 mei 2013 en de recente loonfiches van 2014 geen elementen zijn die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen, wetende dat het ontbreken van een geregistreerd huurcontract en valse loonfiches van 2011 en 2012 aan de basis lagen van de oude weigering van de visumaanvraag waarnaar wordt verwezen. Rond deze voorgelegde stukken heeft de gemachtigde niet formeel gemotiveerd, het blijkt geenszins uit de motivering dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze stukken. Evenmin blijkt waarom het voorgelegd huurcontract van 2013 op naam van beide echtgenoten en het stuk in het administratief dossier, dat wijst op een positieve woonstcontrole van 8 oktober 2014, geen elementen zijn die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen, nu de visumweigering die de gemachtigde kopieert, enkel steunt op zijn beoordeling in 2012, zijnde ongeveer drie jaar voor thans bestreden beslissing, dat er destijds geen afdoende indicaties voor een duurzame levensgemeenschap aanwezig waren gezien onder meer een negatief advies van het parket van april 2011. De Raad kan ook enkel vaststellen dat de overige beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 7 augustus 2013 en 28 maart 2014 respectievelijk gemotiveerd waren op grond van het niet voorleggen van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, van behoorlijke huisvesting en van de ziektekostenverzekering voor de Belgische referentiepersoon en familie enerzijds en het niet aantonen van het actief op zoek zijn naar werk van de Belgische referentiepersoon anderzijds. Bij de laatste aanvraag van 11 september 2014 werden wel recente loonfiches, een geregistreerd huurcontract op naam van beide echtgenoten en een bewijs van aansluiting bij de mutualiteit voor beiden voorgelegd. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing zoals gezegd niet gemotiveerd, hetgeen verweerder ook niet betwist.

Verzoeker kan bijgevolg gevolgd worden dat het louter hernemen van een beslissing van bijna drie jaar geleden, zonder enige motivatie omtrent de nieuwe voorgelegde pertinente stukken, met het toevoegen van de zin dat de huidige aanvraag op basis van het huwelijk geen elementen bevat die een andere dan de reeds genomen beslissingen kunnen rechtvaardigen, niet draagkrachtig is en de motivering niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het is pas in de nota dat verweerder omtrent de voorgelegde stukken motiveert. Zo stelt hij dat *"het gegeven dat verzoekende partij en mevrouw K. samen werden aangetroffen tijdens een woonstcontrole, [...] niet zomaar aanleiding [kan] geven tot het besluit dat het een duurzame levensgemeenschap zou betreffen"*. Verder stelt verweerder in de nota dat *"het gegeven dat verzoekende partij thans in België is in plaats van in Turkije [...] niet [maakt] dat er dan maar kan worden besloten dat er sprake is van een duurzaam huwelijk."* Tot slot stelt verweerder nog dat *"het zogenaamd louter feitelijk samenwonen en de huurovereenkomst geen afbreuk kunnen doen aan de talrijke elementen uit het dossier die wijzen op het feit dat het afgesloten huwelijk de openbare orde schendt."* De Raad kan enkel vaststellen dat dit a *posteriori* motiveringen zijn. In deze kan de Raad verweerder niet volgen dat verzoeker zou aansturen op de motieven van de motieven, nu er in het geheel geen concrete motieven in de bestreden beslissing

kunnen waargenomen worden aangaande de voorgelegde pertinente stukken. Een grondig onderzoek van de elementen, die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, zoals verweerder meent te ontwaren, blijkt in het geheel niet nu de gemachtigde zich beperkt heeft tot een copy-paste van een zeer oude visumweigering zonder enigszins in te gaan op de actuele voorgelegde stukken teneinde zijn standpunt te motiveren, met name dat hij van mening is dat op het moment van de bestreden beslissing de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 is in de aangegeven mate gegrond.

Het eerste en derde onderdeel van het enig middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd (RvV AV 19 december 2013, nr. X).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES